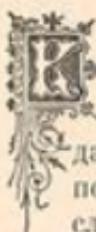

ОРЕЛЪ И СЛАВЕЙ.

(Басня).

ацижло хубавото славейче на едно високо дърво и съ ясния си хубавъ гласъ, събуждало всичко на около. Всъки който минавалъ покрай него, спираль се и дигалъ очи къмъ сладкия пѣвецъ.

Миналъ единъ пътникъ покрай дървото, като чулъ хубавата пѣсенъ, спрѣль конътъ и съ радость го изслушалъ. Слѣдъ него заминалъ единъ селянинъ съ натоварени кола и той се спрѣль да се понарадва на този безплатенъ пѣвецъ.

Но всичко това го забѣлѣзalъ гордѣливия орелъ, спуснилъ се ядосано и кацижълъ при оглашеното славейче.

— Ахъ, ти нищожна животинка! Какво се гордѣши! Съ хубавия си гласъ ли? Гдѣ ти е ягкия клавунъ; остритѣ ногти? Ами я погледни какви крилѣ, какво тѣло! А ти, нищожна живогинка! . . .

— Азъ съмъ малко създанье, казало оплашено славейчето, но съ своя гласъ очувдамъ всички на този свѣтъ!

